

Scheiner Júlia A L'Archéban

A Francia Intézet udvarán készült a kép. Nem emlékszem, ki áll mellettem. Balról az első Spielman Mihály [A marosvásárhelyi Teleki-Bolyai könyvtár történész könyvtárosa, jelenleg igazgatója, írói álneve Sebestyén Mihály. -- A szerk.] anyjának a testvére, őt is Jucinak hívták, Sebestyén Jucinak. Ő zsidó volt. Az első jobb oldali leány Kertész Kati, nem volt marosvásárhelyi, bennlakó volt. Ő nem volt zsidó. Volt egy ismerősünk, aki járt a Francia Intézetbe, a L'Archéba [Egy Franciaországból származó nő román férfihoz ment feleségül, Marosvásárhelyen telepedett le, és alapított egy francia intézetet. -- A szerk.], és apámék mindenképp akarták, hogy menjek oda. Én eleinte nagyon sírtam, nem akartam az istennek sem, mert az Unireában megvoltak a barátnőim, de aztán nagyon megszerettem az Intézetet is. A tisztviselőtelepen volt a Francia Intézet. Volt egy tanárnő, mademoiselle Breton, a másakra nem emlékszem, hogy hívták. Mindent franciául tanultunk, csak a német nyelvet tanultuk még. Azt hiszem, három román tanuló is volt, kereskedők gyerekei, a többi főként magyar és zsidó volt. Nagyon jól tanultam. Rendes tananyag volt, mindent tanultunk, de csak francia nyelven. S azonkívül tanultunk németet. Két évet jártam ebbe a Francia Intézetbe. A második év végén lejött a francia konzul Bukarestből, és két kitüntetést adott, az egyik az enyém volt. Nagyon szerettem a Francia Intézetben. Közben már nyolcéves koromtól jártam zenedébe, a Konzervatóriumba, zongorázni tanultam. Én a zongorázásnak akartam az életemet szentelni, mert tehetséges voltam, de rövidek voltak az ujjaim. Kétszer annyit gyakoroltam, mint más. Tizennégy éves volt a konzervatórium, és én tizenkét évet csináltam belőle. Hetedik és nyolcadik év között mondta a tanárnőm, hogy 'Juci, egy évet muszáj rászánni az ujjnyújtásra'. Aztán zongoraórákat is adtam 1935--1938 között, két-három tanítványom volt. Apuka nem engedte, hogy több tanítványom legyen, csak éppen azt akarta, hogy megtanuljam, milyen nehéz pénz keresni.